Zihinsel Enerji

Astrolojiyi incelemek ilginç olmuştu. Bunun çağımızda sağlanan bilimsel bulgular ile giderek daha çok bağdaştığını görmek, gelecekte açıklamasının çok daha iyi yapılabileceği umudunu veriyordu.

Artık evrenin "her şeyin her şeye bağlı ve her olgunun bir diğerini etkilediği bir bütün" olduğunu daha iyi kavrıyordum.

Böyle olunca, canlıların "yalnızca etkilenen ve etkileme güçleri olmayan maddeler" olarak görülmesi yanlış olsa gerekti.

Bunu da incelemeye karar verdim.

İşe "ışık" olgusundan başlayacak olursam, bu konuda çok veri olduğu için işimin kolaylaşacağını düşündüm.

***

Işık veren herhangi bir nesne, aynı zamanda elektromanyetik türde dalgalar ve **"foton"** adı verilen bir takım cisimcikler yayar.

Bunun gibi, yüksek dereceli sinir merkezleri de psiko yani zihinsel enerji hazneleridir. Bu merkezlerin en önemlisi beyindir.

Bu **"psiko"** terimi önemli. Son zamanlarda insanlarımız dilimizde yanlış kullandıkları terimlere bir "psikoloji"yi ekledi. Bunu "ruh hâli" anlamına gelmek üzere kullanıyorlar; örneğin "psikolojim bozuldu" diyorlar. Oysa psikoloji bir uğraşı alanıdır, bir tür bilim dalıdır; "ruhbilim" demektir. Bunun içinden "ruh" sözcüğünü alıp bilim karşılığındaki "loji"yi çıkarırsak, onun Batı dillerinden dönüştürme karşılığı "psiko" olur.

Gerek beyin gerekse daha az önemli olsa da bedendeki diğer merkezler, hem zihinsel dalgalar yayımlayan hem de dıştan gelen benzer dalgaları algılayan aygıtlar gibidir.

Herhangi bir telsiz iletişim aygıtı, bu işi yalnızca ses dalgaları için yapar.

Öteden beri, zihinsel dalgaların, ışık dalgaları gibi birtakım "cisimcikler" yaydığı söylenmektedir.

Nasıl ışığın sürüklediği cisimciklere "foton" deniyorsa, zihinsel dalgaların yaydığı cisimciklere de **"psikon"** adı verilmiştir.

Fotonlar, varlıkları bilimsel olarak kanıtlanmış bir olgudur. Psikonların gerçekliği ise şimdilik sadece bir varsayımdır.

İnsanda düşünceyi maddî olarak neyin oluşturduğu, öteden beri bilim adamlarını uğraştıran bir sorundur. Eğer "psikon hipotezi" doğruysa, bu soruna bir çözüm getirme olanağı doğmaktadır.

Böylece düşünme etkinliğinin bir ürünü olan "düşünce", sadece bir dalga değil, kuantum fiziğindeki diğer maddelere benzer biçimde devinen canlı bir "varlık" olmaktadır. Bu varsayıma **Hilozoizm** denmiştir.

Hilozoizme göre, tüm varlık ve bu arada bilinç ile ruh, asıl nitelikleri bakımından evrenden ayrı ya da "evren dışı" değildir. Hepsi de aynı ya da benzer öğelerden oluşmuştur. Bundan ötürü insan, evrendeki tüm diğer varlıklarla bir ilişki içindedir ve **"ortak bütün"**ün bir öğesidir.

Işık Enerjisi Benzetişimi

Işık, incelenmek üzere herhangi bir nesnenin üzerine yöneltildiğinde, o nesne tarafından ya yansıtılır, ya kırılır ya da polarize edilir. Eğer ışığın tayfı bundan sonra yeniden incelenirse, yöneltilmiş olduğu nesnenin özelliklerine ilişkin bilgiler elde edilir.

Zihinsel enerji alanında da benzer bir durumun varlığı öngörülmektedir.

Buna göre insanın beyni psikonlar taşıyan dalgalar yayımlar. Bu düşünce yayımı diğer beyinler üzerine varınca, oralarda birtakım izlenimler oluşturur. Bir diğer deyişle, bir beynin yayımlamakta olduğu düşünceler, diğer beyinlerce algılanır. Böylece her bir beyin ile ondan yayımlanan dalgalarla ilişkiye girmiş olanlar arasında sürekli diyaloglar kurulur.

Hilozoizmde bu işin aslında "beyin" ile bitmediği, insanın bedeninde daha birçok sinir merkezi bulunduğu ileri sürülmektedir.

Bu doğrudur ama konunun anlaşılmasını zorlaştırmaktadır. Çünkü hem alıcı hem verici bir telsiz aygıtının nasıl çalıştığını anlayabilmek için elektronik bilgisine gerek vardır. Bu düşünce yayımına ilişkin alışverişi anlayabilmek için de ileri düzeyde bir "nöroloji" bilgisi gerekir. Bu işin beyinde olup bittiğini söylemek konuyu basitleştirir.

"Algılamak", "duyumsamak" (hissetmek) ve "anlamak" kavramlarını birbirlerine karıştırmamaya da özen göstermek gerekir. Çünkü beyinlerin yayımladığı düşüncelerin algılanması ile bunların anlaşılabilmesi hatta böyle bir yayımın duyumsanması (hissedilmesi) bambaşka şeylerdir.

Gerek düşünce yayımı gerekse bu yayımların algılanması, genellikle insan bilincinin dışında kalır. İnsan, zaman zaman birtakım düşünce yayımları yaptığının da aynı anda ve birbiri ardınca birçok kaynaktan yayımlanan çok değişik türde düşünceleri algılamakta olduğunun da farkına varmaz.

Birtakım beyinlerin yayımlamakta olduğu düşüncelerin algılanması ile bu düşüncelerin anlaşılması hatta böyle bir yayımın duyumsanması bile bambaşkadır.

Var olduğu belli, nedeni ve nasılı ise tam ve kesin bir biçimde anlaşılamayan birtakım olaylardan sık sık söz edilir. Bunlar genellikle birbirleriyle ilgisiz adlarla anılır: "Telepati", "hipnotizma", "ilham", "nazar", "önsezi" gibi...

Kimilerinin bu olaylara ve bu tür etkilere karşı hayli yüksek düzeyde duyarlılığı vardır. Kimilerinin duyarlılığı ise düşüktür. Her insanın gerek düşünce dalgalarını üretme gerekse bunları algılama yeteneği aynı değildir. Halk arasında "medyum" olduğu, "gaipten haber aldığı" söylenen kişiler, eğer düzenbaz değillerse sadece bu bakımdan diğer insanlara oranla biraz daha yetenekli olanlardır.

Kuşkusuz bu konu her zaman kötüye kullanılmış ya da insanları kandırıp çıkar elde etmek için bir araç haline getirilmiştir. Şarlatanlar için hayli verimli bir çalışma alanıdır bu...

Bu olguyu "ruh çağırma seansları düzenlemek", "ruhlarla konuşmak", belki "olağanüstü güçlerle alışveriş etmek" hatta "sihirbazlık yapmak" gibi başlıklarla özdeşleştirmemek gerekir. Bu bir palavra ya da oyun değil, ciddi bir iştir.

İnsanın düşünce dalgalarını algılayabilmesi, bunun için yeteneğinin geliştirilmesi için birtakım deneysel yöntemler uygulanmaktadır. Bu çalışmalardan yer yer başarılı sonuçlar da elde edilmektedir. Ancak, neden ve sonuç ilişkisi bir türlü çözümlenemediğinden, işin iç yüzü bilinememektedir.

Bundan ötürü tüm bunlar bilimin hatta mantığın şimdilik kapı dışarı ettiği, en azından rafa kaldırdığı konulardır.

Telestezi

Sözlüklerde telestezi teriminin, "metapsişik bir yöntemle uzaktan algılama" olarak tanımlandığını gördüm. Ancak bir diğer bakımdan telestezi, "düşünce gücünün yoğun bir biçimde kullanılmasıyla bir olayı gerçekleştirme" anlamına da geliyor.

Ellerini hasta insanlar üzerindeki bazı belirli noktalara değdirerek yoklamak hatta hiç değdirmeden yakından geçirmek suretiyle, hastalıkları gidermeyi beceren insanlara rastlanmaktadır.

Günümüzde bu tür uygulamalar **"alternatif tıp"** olarak da anılıyor.

Tıp doktorları ile alternatif tıp uygulamalarını savunanların karşı karşıya getirildiği bir televizyon programı izlemiştim. Bu programda tıp doktorları diğerlerine saldırılarda bulunuyor, alternatif tıp uygulamasını savunanları yerden yere vuruyordu. Alternatif tıpçılar daha sakindi; «Siz böyle bir şeyin olamayacağını ileri sürüyorsunuz ama olduğu görülüyor.» diyorlardı.

Tartışmanın bir aşamasında tıp doktorlarından biri çok kızdı ve «Mademki oluyor. Bize nasıl olabildiğini açıklayın.» dedi. Karşısındaki kişi buna ilginç bir yanıt verdi: «Ben bunun sadece olduğunu görüyorum. Ben bir bilim adamı değilim. Bilim adamı olan sizsiniz. Nasıl olabildiğini bulmak size düşer.»

İster istemez Pastör'ü anımsamıştım. İlk buluşlarını yaptığı zaman, hele kuduz ile savaşıma giriştiğinde dehşetli tepkilerle karşılaşmıştı ama adı tarihe "mikrobiyolojinin kurucusu" olarak geçti. Tıp tarihinde "Pastör'den önce" ve "Pastör'den sonra" diye iki dönemden bile söz edilir.

Günümüzde artık çok iyi bilinen "akupunktur" bir tedavi yöntemi olarak ortaya çıkarıldığında, tıp doktorları dehşetli bir kıyamet koparmış, buna olanca güçleriyle karşı koymuştu. Hatta yurdumuzda yapılan bir tıp kongresinde akupunktur, "bilim dışı bir şarlatanlık" olarak ilan edilmişti. Ancak çok geçmeden tıp fakültelerinde "akupunktur kürsüsü", hastanelerde akupunktur ile tedavi merkezleri kurulması hiç de gecikmedi.

İnsanlar sadece kendi öğrendiklerinin "tek doğru" olduğuna kanıp, yeni ve farklı bilgilere ön yargılarla karşı çıkıyor.

Bu tür tedavilerin zihinsel ve nörolojik rahatsızlıklarda başarılı olması "telkin" denilen etkilemenin önemine bağlanmaktadır. Nitekim hastanın içtenlikle iyileşmek isteyip iyileşeceğine inanması çok önemli bir etkendir. Bu etken, hastanın yaydığı zihinsel enerjinin kendisine yansıması olarak yorumlanmaktadır. Dolayısıyla, mikrobik olmayan ya da bir virüsten ileri gelmeyen hastalıkların tedavisinde, özellikle bedenin çeşitli organlarındaki düzensizlikleri ve ağrıları gidermede hayli etkili olduğu görülmektedir.

Bunlar birer telestezi örneğidir. Tıp doktorları bu gibi uygulamaları kolay kabul etmez. Tepkileri doğaldır. Gördükleri eğitim ve izledikleri bilimsel buluşların kapsamında telestezik uygulamalara henüz sıra gelmemiştir. Ancak akupunktur gibi bunun da değiştiği görülecektir.

Telestezinin bir diğer alanı hem günümüze hem geçmişe ilişkin düşüncelerin bilinmesidir. Bu konu **"telepati"** ile de bağlantılıdır ama aynı şey değildir. Telepati, sadece iki kişi arasındaki düşünce alış verişidir. Telepatik yeteneğini kullanabilen iki kişi birbirlerinden çok uzak olsalar hatta aralarında belirgin fiziksel engeller bulunsa bile düşünce alışverişi gerçekleştirilebilir.

1959 yılında bu konuda çok ilginç bir deney yapılmıştır. Aralarında telepatik ilişki kurabildiklerini ileri süren iki kişiden biri, ünlü Nautilus denizaltı gemisiyle okyanusun derinliklerinde olduğu halde, tam 16 gün boyunca birbirleriyle sürekli olarak görüşmüşlerdir. Hiçbir hile yapma olanağı bulunmaksızın, kendilerine başkalarınca verilen çeşitli mesajları düşünce yoluyla birbirlerine aktarmışlardır. Örneğin içlerinden birine hemen o anda gelişigüzel seçilerek gösterilen bir cismi diğeri betimlemiştir.

Telepatinin işlerliği, hayvanların kullanımıyla yapılan çeşitli deneylerde de kanıtlanmıştır. Birçok hayvanın telepatik iletişim yeteneğinin insandan çok daha güçlü olduğu da anlaşılmıştır.

***

Telestezideki iletişim, telepatiden daha geniş kapsamlıdır. Üretilmiş düşünceleri algılama yeteneğinin bulunması gereklidir ama özel olarak bir düşünce üretimi gerekli değildir.

Üretilen bir düşünce ya doğrudan ya da herhangi bir yerden yansıyarak bunu algılayan beyne ulaşmaktadır. Bu tür düşünce iletimi hemen anında olmaktadır, tıpkı bir radyo vericisinin yayımının hemen anında alındığı gibi… Çünkü elektromanyetik nitelikli tüm dalgalar ışık hızıyla hareket eder.

Geçmişe ilişkin bir düşüncenin ne kadar zaman sonra algılandığı yani ne kadar zaman önce üretilmiş bir düşünce olduğu, ilgili düşünce dalgasını yansıtan nesnenin uzaklığına bağlıdır. Örneğin yansıtıcı Sirius ise, o düşünce 17 yıl kadar önce üretilmiştir; Vega ise aradan aşağı yukarı 52 yıl geçmiş olsa gerektir. Deneb adlı yıldızdan yansıyorsa, en az üç bin yıl öncesine ilişkin olmalıdır.

Böyle bir şeyin olabilmesi için düşüncelerin elektromanyetik nitelikli dalgalara benzer bir biçimde yayılmakta oluşları yeterli değildir. "Psikon Hipotezi"nin de doğruluğu gerekir.

Bundan sonrası özetle şöyledir:

"Üretilen her düşünce bir zihin dalgası olarak evrene yayılır. Bunların arasında bir nesneye çarparak yönleri değişenler olduğu gibi, tümüyle geriye yansıyanlar da olur. Bu kırılma ve yansımalar sırasında zihinsel enerjinin bir bölümü harcanır yani yitirilir. Bu nedenle, kırılan ya da yansıyan bir düşünce dalgasının gücü, özgün dalgaya oranla azalır. Bunun sonucunda, algılandığı zaman anlaşılma ya da çözümlenme güçlüğü çıkarabilir."

Bu açıklama da aslında bir varsayımdan başka bir şey değildir. Bunun da doğruluğu henüz kanıtlanamamıştır.

Kanıtlanabilecek olsa, günümüzde dünya çevresine yerleştirilmiş olan binlerce yapay uydu nasıl çeşitli frekanslarda elektromanyetik dalgalar yansıtıyorsa, güncel düşünceleri de anında yansıtabilirler.

Şarlatanlar, henüz hipotez düzeyinde olan yani bütünlenmemiş olan bu bilgiyi yozlaştırıp geleceğe ilişkin düşünceleri bildiklerini ileri sürer. Oysa geleceğe ilişkin düşünceler henüz üretilmemiştir.

Var olmayan bir şeyi bilmenin olanağı yoktur.

Ortak Bellek

Telesteziyi inceledikten sonra "ortak bellek" olarak anılan bir olguyu gözden geçirmek kaçınılmazdı. Bunu yaparken kafam allak bullak oldu.

Bu hipotez, "bellek" (hafıza) denilen şeyin sadece her canlının beyninde ayrı ayrı yer tutmadığını, tümünün dışında hepsinin birleştiğini, üstelik bunun "istenç dışı" bir olay olduğunu ileri sürüyor.

Bunu kanıtlamak amacıyla bilimsel yöntemle birçok deney yapılmış.

Amerika'daki bir deneyde, aynı türden birçok fare kullanılmış. Birbirlerine benzer ama geometrik ayrıntıları bakımından hepsi farklı labirentler hazırlanmış. Fareler bir süre aç bırakılmış. Böylece kokusunu alacakları bir yiyeceğe bir an önce ulaşmaya eğilimli olmaları sağlanmış. Sonra içlerinden biri labirentlerden birinin belirli bir noktasına bırakılmış. Bir diğer belirli noktaya da bulması gereken yiyecek konmuş. Labirentte dolaşarak doğru yolu arayan fare, bir süre sonra yiyeceğe ulaşmış.

Aynı deney aynı fare ile bir kez daha yapıldığında, yiyeceği bulma süresi kısalmış. Üst üste yinelendiğinde süre daha da kısalmış. Sonraları artık belli bir süreye bağlı kalmış.

Bu deneyden çıkan sonuç şöyle: "Fare doğru yolu öğreniyor ama bu yolu kullanması için geçen süre belli bir değerin altına düşmüyor."

Bambaşka bir labirent alınmış ve aynı deney yinelenmiş. Benzer sonuç elde edilmiş. Ancak bu kez farenin her arayışının süresi öncekine oranla kısalmış. Bir sonraki değişik labirentte süre gene kısalma göstermiş. Üstelik labirentin giderek daha karmaşık oluşu olayın sonucunu etkilememiş.

Deneyin bu ikinci aşamasından da özetle şöyle bir sonuç çıkarılmış: "Fare yalnızca doğru yolu bulmayı değil, nasıl bulması gerektiğini de öğreniyor."

Bu deneyde kullanılan farelerden biri labirentteki yolu iyice öğrendikten sonra, aynı labirente bir başka fare konmuş. Bu yeni fare labirent deneyine ilk kez sokuluyormuş. Yeni farenin, artık yiyeceği bulmakta ustalaşmış olan fare gibi aynı deneyim aşamalarından geçmesi bekleniyormuş ama hiç de öyle olmamış. Yeni fare, bu labirentte deneyim elde etmiş farenin yiyeceğe varmasına pek yakın bir süre içinde başarıya ulaşmış.

Aynı deney başka farelerle, başka biçimlerde düzenlenmiş labirentlerle de yapılmış. Başarının giderek arttığı görülmüş. Labirentler yeni fareler için bir "sır" olmaktan çıkmış.

Şaşkınlık içinde şöyle bir sonuca varılmış: "Fareler arasında bir iletişim var. Öğrendiklerini hemen hemcinslerine aktarıyorlar."

Bu deneyde kullanılan farelerin hepsi aynı kafeste tutuluyormuş. Edindikleri bilgiyi aralarında bir şekilde konuşarak birbirlerine ilettikleri kuşkusu doğmuş. Aynı deneyler, en baştan ve bu kez apayrı kafeslerde tutulan fareler kullanılarak yapılmış. Sonuç değişmemiş.

Bunun üzerine şu yargıya varılmış: "Farelerin, aralarında iletişim kurmak için bir arada olmaları, birbirlerini görmeleri gerekmiyor."

Daha da ileri gidilmiş... Yepyeni bir labirent hazırlanıp tüm deneyin ilk bölümü Amerika'daki bir laboratuvarda yapılmış. Hemen sonra, aynı labirent ile bu kez çok uzakta, Avustralya'da yapılan deneyin sonucu akıllara durgunluk vermiş. Amerika'daki bir fare yolu öğrenir öğrenmez, Avustralya'dakilerin de ona pek yakın bir yetkinlikte yolu öğreniverdikleri ortaya çıkmış.

Bunun gibi daha birçok deney yapılmış. Hepsinden benzer sonuçlar elde edilmiş. Varılan yargı şöyle: "Farelerin arasındaki iletişim uzaklıktan da etkilenmiyor."

Tüm bunların nedenini ve nasılını "Ortak Bellek Kuramı" şöyle açıklıyor:

"Her canlının bedenindeki belleğin kapasitesi sınırlıdır. Aslında tüm bilgilerin depolanmakta olduğu bir ortak evrensel bellek vardır. Tüm düşünceler, psikonlar ile taşınarak burada biriktirilir. Her canlı, kendi yetenekleri ölçüsünde bu ortak bellekte tutulmakta olan bilgileri alıp kullanabilir."

Bunun bir yan anlamı, psikonların salt insana özgü olmadığı..

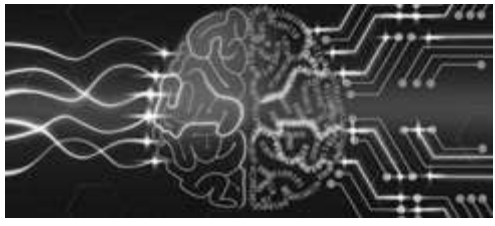
Bu deneylerden elde edilen sonuçların "belli bir fare türü" için geçerli olduğu saptanmış. Başka bir tür fare aynı labirente sokulunca işe sıfırdan başlaması gerekiyormuş. Ancak o diğer türün kendi arasında da benzer sonuçlara varılmış.

Ortak Bellek Kuramı bu durumun açıklamasını da şöyle yapıyor:

"Her canlı cinsi -hatta aynı cinsteki canlıların türleri- ortak belleği birbirlerinden farklı frekanslarda kullanır. Bu nedenle de canlı türlerinin ortak bellekte depolanan bilgileri birbirine karışmaz. Belli bir canlı türüne özgü olan bilgileri başka canlı türleri edinemez."

Bu anlatım, bir bilgisayar ağının belli bir yerine konulmuş olan verilerden yararlanabilecek olanların ancak bildikleri şifreyi kullanarak birikimin sadece belli bir bölümünü elde edebilmekte oluşlarına benziyor.

Gerçi bilgisayar kullanmada uzman olanlar, bilmedikleri şifreleri çözerek aslında ulaşamamaları gereken bilgileri de elde edebiliyor ama farelerin böyle bir şansı yok.

Ortak bellekten nasıl yararlanılabileceğine ilişkin olmak üzere bu kuram şöyle bir açıklama yapıyor:

"Bazı canlılar, ortak bellek alanına kendi istemleriyle ulaşabilir ve oradan istedikleri bilgiyi alabilir. Bu onların bir genetik yeteneğidir. Bu genetik yetenek, hayvanlarda yüksektir. Böceklerde çok daha yüksektir. İnsanın bu bağlamda sınırlı bir genetik yeteneği vardır. Bir insan, ortak bellekten yararlanma yeteneğini geliştirebilir ama bunun için çok uzun ve yorucu özel bir eğitimden geçmesi gerekir."

[Acaba bunu günümüzde (2026) giderek yaygınlaşan, adı doğru olmasa da bir kere öyle denmiş olan "yapay zekâ" uygulamasına benzetebilir miyiz?]

Telekinezi

Zihinsel enerjiyi kullanmanın daha üstün düzeydeki bir aşaması, düşünce yoluyla cisimleri etkileyebilmektir. Bu etkileme, cisimleri dokunmadan hareket ettirmek biçiminde olursa, buna telekinezi denmektedir.

Bu konuya bazı dinlerin inanç ilkeleri olan belirli dogmaları açısından bakılacak olursa, telekinezi yöntemlerini kullanmayı başaran bir kişi aslında "insan" değil "cadı"dır; şeytan ile bir iş birliği etmişliği vardır.

Diğer birçok dinde ise bu kişi olağanüstü yeteneklerle donanmış bir "büyücü"dür; Tanrı tarafından özel olarak seçilip görevlendirilmiş, bu nedenle de kendisine saygı gösterilmesi gereken üstün bir insandır. Kimileri aynı insanları "sihirbaz" olarak nitelendirir. Hilesiz sihirbazlık gösterilerinde yapılan iş de zaten budur.

Bilim insanları bu tür işleri "hokkabazlık", "kandırmaca", "göz boyama" gibi terimlerle anar. Bu gibi uygulama ve olayların gerçek olduğunu benimsemeye yanaşmazlar. Haklıdırlar çünkü bunlar bilimsel yöntemle açıklanamadığı gibi akıl ve mantıkla da bağdaşmamaktadır.

Bununla birlikte, birtakım insanların telekinezi yeteneğini kullanabildiği açıkça ortadadır.

Tarih boyunca daha birçok olayın nedeni ve nasılı hayli uzun bir zaman anlaşılamamış, bu nedenle gerçeklikleri yadsınmıştır. Ancak daha sonraki bir zaman diliminde anlaşılınca, yadırganır hiçbir yanları kalmamıştır.

İnsanlığın bu deneyiminin "telekinezi" alanında görülemeyeceğini ileri sürerek bu görüşte diretmek, "bilimsel bağnazlık" olarak nitelenebilir.

***

Gençliğim sırasında başımdan geçmiş bir olayı anımsıyorum.

Amcam ile bir yere gidiyorduk. Derken gözüm bir apartmanın üst katındaki balkondan aşağı doğru sarkmış bir küçük çocuğa takıldı.

«Aman! Düşecek.» dedim.

Amcam da yukarı baktı ve hemen öteki yana dönerek beni de döndürdü. Sert bir şekilde bana «Sakın bakma.» dedi.

Beni korkudan uzaklaştırmak için böyle yaptığını sanmıştım. Oradan uzaklaştıktan sonra sordum: «Amca beni niçin öyle azarladın? Kötü bir şey mi yaptım, bir kusur mu işledim?»

Şimdi önceki sert tutumundan eser kalmamıştı. Sevecen bir dille şöyle bir açıklama yaptı:

«Bak oğlum, o çocuk oradan belki düşer, belki düşmezdi. İnşallah düşmemiştir. Ancak sen çok endişe ederek onun düşeceğini aklından geçirecek olursan, düşmeyecek olsa bile düşmesine yol açabilirsin.»

Amcamın telekinezi olayını bildiğini sanmıyorum. Herhalde ona da öğüt verenler olmuştu. Belki onlar da bunun gerekçesini bilmiyordu. Konu tıpkı bir "boş inanç" gibi insanların zihnine işlemişti. Ancak işin mutlaka bir nedeni, belli bir açıklaması olmalıydı. Olay, sorun doğruydu doğru olmasına fakat nedeni ve açıklaması bilinmiyordu.

Duvara yaslanmış olan bir merdivenin altından geçmekten sakınmak da bunun gibi bir şeydir. Bundan ötürü insanın başına bir şey gelmez ama geçerken başına bir şey düşebilir. Dikkatli olmak insana zarar vermez. Nitekim bir gün Beyoğlu İstiklâl Caddesi'nde yürürken, duvara dayanmış bir merdivenin altından geçen bir adamın kafasına boya kovasının indiğini görmüştüm. Belki de merdivene hafiften çarpıp sarsmış, kovanın düşmesine neden olmuştu; orasını bilemem ama ne fark eder ki?

Ben kişilik bakımından hiperaktifim ya! Sinirliğine, bir yerde duvara dayanmış merdiven görünce, o batıl nitelikli inancı kendimce yıkabilmek düşüncesiyle özellikle altından geçer oldum. Bu deneyimlerimde başıma kötü bir şey gelmedi ama gelebilirdi de…

***

Babaannemin, gençliği döneminde İstanbul'da tanınmış bir hanımefendi olduğu söylenirdi. Bunun nedenlerinden biri de yükseköğrenim görmüş olmasıymış. Boyu posu bakımından ufak tefek bir kadındı; Rahmi gibi… Ne çıkarsa böyle ufak tefek insanlardan mı çıkıyor?

Bilgili bir kadın olmasına, evindeki her boş anında mutlaka kitap okumasına karşın, o zamanlar bana hayli garip gelen, "boş inanç" olarak gördüğüm birtakım yapıp etmeleri vardı. Özellikle sabahları…

Bir gün yüzüne karşı bunların saçma sapan işler olduğunu söylemiştim.

Hiç kızmamış ve bana şöyle demişti: «Evlâdım bunlar iyi temennilerdir. İstersen yaparsın, istemezsen yapmazsın. Yaparsan faydası olur mu olmaz mı bilemem ama sana hiçbir zararı yoktur. İyi temenniler (dilekler) iyilik getirir.»

***

"Zihinsel Enerji" ile bağlantılı hemen her konuda bir bilimsel açıklamaya girişildiğinde, mutlaka "Psikon Hipotezi" ile karşılaşılır.

Psikonlar ile bağlantılı bu hipotezler üzerinde çalışıp gerçekleri ortaya çıkarmak bilim insanlarının işidir.

Bu hipotezin doğruluğu kanıtlanacak olursa, bilim insanlarının günümüze dek gerçek olduğunu kabul etmediği, açıklanması olanaksız gibi görünen çeşitli olay ve olguların birçoğunu, yasalarıyla birlikte kavrama olanağı elde edilecektir.

Bu, bilimin bir kez daha çöküşü değil, başarısı olur.

Çöküntüye uğrayan, kendi bildiklerinin dışında bilimsel nitelikli gerçek olmadığını savunan bağnaz tutumlu bilim insanlarıdır.

Bu gibi konulardaki bilgilerin gelişimi, diğer birçok bilim dalına, özellikle teknolojiye oranla çok ağır ilerlemektedir.

1960'lı yıllarda Yale Üniversitesi öğretim üyelerinden Harold Burr, tüm canlıların bedenlerinde varlığı öteden beri bilinen elektrik akımının ve buna bağlı olarak oluşan elektromanyetik alan değişimlerinin bedenin temel biyolojik ve psikolojik olayları ile bağlantısını kanıtlamıştır.

Aradan en az 40 yıl geçmiş olmasına karşın, bu konuda ulaşılmış bilimsel nitelikli bu bilgiden daha ileri bir aşamaya varılamamıştır. *[Şimdi 55 yıl oldu. Garp cephesinde henüz yeni bir şey yok!]*

Nazar Boncuğu

Bilgisiz (cahil) bir insanın indinde, nazar boncuğu taşınması ya da bu boncuğun bir yere takılması, "kem gözlerden korunma" sağlar.

Ona bunun nasıl olduğunu sorarsanız, doğru dürüst, akıl ve mantığa sığan bir yanıt alamazsınız.

Kimileri, «Ben böyle gördüm, böyle öğrendim. Elbette bir nedeni vardır. Bakarsın bir yararı olur. Zararı yoktur.» der. Tıpkı gençliğimde babaannemin bana dediği gibi.

Kimileri bu konuda ya kulaktan dolma bir şey öğrenmiştir ya da bilgiçlik taslar; bu korunmanın bir "doğaüstü güç" tarafından sağlandığını, boncukta bir "tılsım" saklı olduğunu söyler. Ona göre, nazar boncuğu üretilirken o "doğaüstü güç" içine bir tılsım yerleştirilmektedir.

Bu iş böyle masallarla, hurafe ve uyduruklarla olmaz. Nazar boncuğunun bir işlevi ya vardır ya yoktur. İşlevi varsa bunun bir açıklaması olmalıdır. "Boş inanç" olarak görülen diğer birçok uygulamanın da ya pratik ya da sadece bir "iyi niyet" kavramına bağlanan açıklaması olduğu gibi…

***

Şimdi sizi hayli eski bir tarihe götüreceğim; 1950'li yıllara…

Teyzem terziydi. Geçimini evinde dikiş dikerek sağlardı.

Bir ayaklı dikiş makinesi vardı. Sağdaki diski şöyle bir yuvarladıktan sonra ayağının altındaki geniş pedalı bir ileri bir geri hareket ettirince, makine tıkır tıkır bir ses çıkarır, bir çatalın arasında yer alan gözüne iplik geçirilmiş iğne, hızlı hızlı bir aşağı bir yukarı gidip gelirdi. Daha başka marifetleri de vardı. O tarihe göre teknoloji harikası bir nesneydi.

Teyzem, ekmek teknesi olan makinesini pek sever, ona özenle bakar, kimseye elini bile sürdürmezdi.

Evine sık sık uğrar, uzun süre kalırdım. Haşarı bir çocuk olduğum için hep şunu bunu karıştırırdım.

Bir gün ben onun evindeyken o çarşıya çıkmıştı. Hazır fırsatı yakalamışken çaktırmadan dikiş makinesini kullanmayı denedim; beceremedim. Üstelik iğneyi kırdım; yerine yenisini takana kadar canım çıktı. Teyzem iğneyi kırıp değiştirmiş olduğumu öğrenirse, beni bir daha evine bile almazdı. Bir keresinde şakadan «Teyze bu makine ne kadar tozlanmış böyle» diyerek üzerine şöyle bir elimi sürdüğümde kıyameti koparmıştı.

Makinenin "ferforje" denilen işlemeli demir ayaklarından birine irice bir nazar boncuğu asılı dururdu.

Teyzemin sık sık görüştüğü, evine gelip giden bir arkadaşı vardı. Ne zaman gelse, nazar boncuğu mutlaka kırılırdı. Teyzem bu işe alışmış olsa gerekti ki, o gittikten sonra kırılmış olan boncuğu çıkarıp atar, yerine yenisini asardı.

Bu olayın "kıskanma" etkisiyle olduğu söylenir. Bilimsel yöntemle yapılmış istatistiksel bilgi derlemeleri ve çeşitli araştırmalarda buna benzer birçok olay saptanmıştır.

Üzerine çekiçle vurulsa kolay kolay kırılamayacak olan bir boncuğun nasıl olup da durup dururken ve hiç dokunulmadan kırıldığı şöyle açıklanır:

İnsan, zihinsel durumuna göre birbirinden farklı frekanslarda olmak üzere birtakım dalgalar oluşturup yayar. Bunu yaptığının farkında bile değildir. Bu, otomatik olarak çalışan bir verici telsiz aygıtının gönderdiği sinyaller gibidir. Halk ağzında "göz değmesi" ya da "nazar" olarak anılan olay, böyle bir duygunun oluşturduğu zihinsel enerji dalgasının etkisidir. İşte tıpkı bunun gibi bir dalga, boncuğun fiziksel yapısını bozup kırılmasına neden olmaktadır.

Pazar yerlerinde "nazar boncuğu" diye satılan gelişigüzel bir taş, cam, plastik ya da bir başka yapay malzemeden oluşturulma, ortasına ocaktaki tavaya kırılmış bir yumurta gibi "göz" karşılığı bir figür konulmuş mavi renkli bir nesne, bu bakımdan hiçbir işe yaramaz. Öyle bir şeyi kullanmak, tam anlamıyla bir kör inanç (batıl) ya da sadece kendini kandırmak, bir tür avuntu olur. Gerçi telestezi açısından o da geçerli sayılabilir ama fiziksel olarak değil.

Bu bağlamda "dilek" yeterli değildir ve yararlı olmaz.

Gerçek nazar boncuğu, halk ağzında "göz taşı" olarak anılan saf bakır sülfattan yapılmış, ortası delik küremsi bir biçiminde olur. Koyu mavi renkli bu boncuğun üzerinin boyanıp bir göz figürü yerleştirilmesinin hiçbir yararı olmaz.

Bakır sülfat, kristallerden oluşur. Belli bir frekansı olan bir radyo dalgası bu kristalleri ayrıştırır. Nazar boncuğunun kırılması olayı işte budur.

Saf bakır sülfat, doğada bir mineral olarak bulunur. Hayli değerlidir. Bir zamanlar Marmara Adası'nda sağlığı nedeniyle genç yaşta emekli olmuş bir uzak yol gemi kaptanı tanımıştım. Denildiğine göre, bir yerde bol miktarda bakır sülfat bulmuş, bunu satıp hayli para kazanmış, sonra Marmara Adası'nda bir arazi satın almış ve oraya yerleşmişti.

Bakır sülfat sadece nazar boncuğu yapmak için değil, başka amaçlarla da endüstride kullanılır. Şarap fermentasyonu işlemi, buna bir örnektir.

***

Bakır, aktif bir madendir. Nitekim bu nedenle elektrik donanımlarındaki ve telli iletişimde kullanılan kablolar öncelikle bakırdan yapılırdı. Şimdilerde farklı malzemeler varsa da bakır kullanımı hâlâ çok yaygındır.

Romatizma rahatsızlığı olan kişilerin bir bakır bilezik takmaları boşuna değildir. Çünkü romatizma, özellikle alçak basınçlı bir ortamda havada artan elektrik yükünden çok etkilenir. Romatizması olan bir kişi, gökyüzünün pırıl pırıl olduğu bir günde «Yarın yağmur yağacak.» derse, doğru çıkar. Bu bir "gaipten haber alma" olayı falan değildir. Sadece fizyolojik bir önsezidir. Atmosferdeki alçak basınç alanı sıcak havayı iterek yaklaşırken, romatizma rahatsızlığı olan kişilerin eklem yerleri sızlamaya başlar. Bir bakır bilezik ya da bedene iyice değen bir bakır plaka, bu elektrik yükünün oluşturduğu manyetik alanın etkisini keserek üzerine alır ve hastayı rahatlatır.

Ağustos ayı başlarında Batı Anadolu bölgesinde bir garip yel eser. Buna "Sam Yeli" denir. Orta Sahra'dan geldiği söylenir. Eskiden bu yelin estiği günler "eyyam-ı bahur" olarak anılırmış. Çocukluğumuzda, yazın yüzmeye giderken mayomuzun içine mutlaka bir demir parçası bağlanırdı. Nedeni, bu yel estiği zaman ıslak tenin üzerinde beyaz lekeler oluşturması, bu demir parçasının ise bu istenmeyen olayı önlediğinin bilinmesiydi.

Piyasada romatizmaya iyi geldiği ileri sürülen süslü püslü bilezikler de satılmaktadır ama bunların hiçbiri saf bakırdan yapılmış olanı kadar etkili değildir. Bileği boyamasın diye kullanılması yeğlenen süslü bileziklerdeki bakır, az da olsa bir işe yarar ama işte o kadar. Buna karşılık, "nazar boncuğu" olduğu söylenen, kimilerince bir süs eşyası olarak da görülen uyduruk nesne dış görüntüsünden başka hiçbir işe yaramaz. Malahit denilen taşın boncuklarından yapıyla bilezik farklıdır; işe yarar çünkü o taş yoğun bir şekilde bakır içerir.

Peki nazar boncuğu takılmazsa ne olur?.. Gerçekten kötü bir şey oluşur mu yani nazar değer mi?

Belki!.. Bu bir telekinezi olgusudur. Telekinezik yetenekleri olan sıradan bir insan bunları kendi dilediğince, buyrultusunu kullanarak denetim altına alamaz. Her kıskançlık gösteren kişi bir zarar oluşturmaz ama telekinezik yetenekleri varsa istemeden başkasının zarar görmesine neden olabilir.

Kapalı Hacimler

Kapalı yerlerin geometrik yapısı ile bu yerlerin içinde oluşan fiziksel, kimyasal ve biyolojik değişimler arasında birtakım ilişkiler vardır. Bir diğer deyişle, belli bir geometrik biçimi olan bir kapalı hacim içindeki nesneler, belli fiziksel etkiler altında kalarak değişimlere uğrar.

Aynı geometrik biçimdeki kapalı hacimlerin ölçüleri, bu ölçülerin birbirine oranı, duvarlar arasındaki açılar ve yüzey alanları gibi özelliklerin farklılığı, bu değişimlerin hızlanma ya da yavaşlamasına neden olabilir.

Öteden beri bilinen bu gerçeğin pratik mimaride kullanılabilmesi için şöyle düşünülmüştür: "Belli bir geometrik biçimi olan bir kapalı hacmin, içinde bulunan nesneler üzerinde ne gibi etkiler yarattığı saptanabilirse, geometrik özelliklerinin değiştirilmesi suretiyle bu etkiler de değiştirilebilir."

Duvarları birbirine paralel olmayan kapalı hacimlerin canlı varlıklar üzerinde önemli etkileri bulunduğu görülmüştür. Hele bir odanın tavanı zemine paralel değilse, -bazı çatı katlarında olduğu gibi- bu etkilerin daha da arttığı saptanmıştır. Tavanın tek ve düz bir yüzeyden oluşmayıp, bir kubbe ya da en az iki yüzeyden oluşması durumunda ise benzer etkiler daha da gelişmektedir.

En ilginç etki ve değişimler yaratan hacimlerin ise "piramit" biçiminde olduğu saptanmıştır.

Piramit biçimindeki yapıların etkilerini bulabilmek için çeşitli denemeler yapmış olan Karel Drbal adlı bir Çek mühendis, 1959 yılında ortaya şöyle bir tez atmıştır: "Körlenmiş bir jileti Keops Piramidi'nin ölçülerine uygun, belirli kalınlığı olan mukavva bir maket içine belirli bir biçimde yerleştirip bırakırsak, birkaç gün sonra körlüğün biraz giderildiğini görebiliriz. Hele jileti her bir kullanıştan sonra bu piramit içinde belirli kurallara uygun bir pozisyonda bırakırsak, keskinliğini çok uzun süre koruduğunu görürüz."

Bunu okuduğumda hiç inanasım gelmemişti. *"Tam bir şarlatanlık örneği."* diye düşünmüştüm. Sonra, *"Peki ama bunu denersem ne yitiririm?"* diye sordum kendi kendime. Yitireceğim şey sadece zaman, boşu boşuna uğraşmak olacaktı. Bunu göze aldım.

Ansiklopedileri karıştırarak Keops Piramidi'nin ölçülerini çıkardım.

Kalın bir mukavva buldum. O sırada ilkokula yeni başlamış olan oğlumu yanıma alıp, -okulda elişi çalışmaları yapıyorlardı - mukavvayı maket bıçağıyla keserek sonra kenarlarını güzelce yapıştırıp birleştirerek piramidin bir örneğini yaptım.

Ne kadar da zor işmiş!.. Hem mukavvayı tam ölçülerine göre kesmek hem de yapıştırmak bizi hayli uğraştırmış ama oğlumu eğlendirmişti.

Her gün düzenli olarak tıraş olurdum.

Bir jilet ne kadar iyi marka olursa olsun birkaç tıraştan sonra körleşmeye yüz tutardı. Bunlar hemen çöpe atılmaz, ince kesim ve çizim işlerinde (mürekkepli çizimleri silmek için) kullanılmak üzere saklanırdı.

Önceden kullanmış olduğum bir jileti piramidin altına yerleştirip onarmayı başaramadım. Yepyeni bir jileti taze tutmayı da beceremedim.

Bu işin içinde bir yanlışlık olduğu anlaşılıyordu.

Karel Drbal'ın kuramını, başka kaynaklardan da yararlanarak yeniden ve daha ayrıntılı olarak inceledim.

Meğerse bir de jiletin yerleştirilme doğrultusu varmış. Yere paralel olarak, yüzleri doğu ve batıya bakar şekilde konmalıymış. (O zamanlar piyasada tıraş olmak için çift ağızlı jiletler vardı; günümüzde artık öyleleri pek kullanılmıyor.

Jileti durması gereken yönde yerleştirebilmek için bir pusula edindim. Piramidimin konumunu da tam olarak belirledim. Her gün tıraş olduktan sonra, jileti piramidin içine yerleştiriyordum.

Sonunda bu hayli uzun süren denemenin ne "başarılı" ne de "başarısız" olduğunu söyleyebilirim. Bir jileti genellikle bir hafta kadar falan kullanırdım. Bu deneyin sonunda daha uzun süre kullanabildiklerim de oldu, kullanamadıklarım da…

Ben pek başarılı olamadım ama bu olayın, bilimsel yasalarla kanıtlanamamış ama akla yatkın gibi görünen şöyle bir açıklaması vardı:

"Jiletin keskin ağzı magnetit kristallerinden oluşur Güncel dilde körleştiğinden söz edilir. Bu bir söz gelimidir. İşin aslı, bu kristallerden bir bölümünün sıyrılmış (yerlerinden kaymış) olmasıdır. Kuramsal olarak, deforme olmuş (biçimleri bozulmuş) magnetit kristalleri önceki yapısal özelliklerine dönebilir. Nitekim aslında kullanılamayacak ölçüde körleşmiş bir jilet epeyce bir zaman saklanırsa, biraz iyileştiği, hiç olmazsa en az bir kez daha kullanılabileceği görülür. Piramit biçimindeki maket, bu işlemi hem hızlandırır hem de verimini artırır."

Bunun gerekçesi de şöyle açıklanıyor: "Güneş ışınlarının pek az bir bölümü dünyaya Ay'dan yansır. Bunlar doğrudan güneşten gelenlerden farklıdır. Çoğu polarize edilmiştir. Ay ışığı altında kalan bir jiletin kolayca körleşmesinin nedeni budur. Bir binanın duvarları ve çatısı, buna karşı etkili engeller sayılmaz. Magnetit kristalleri, görünümleri bakımından piramit gibidir. Bu kristallerin aynı geometrik özellikteki bir kapalı hacim altına alınmaları, polarize edilmiş ışınların etkilerini değiştirir."

Bunun kesin nedeni, nasılı ve aşamaları henüz açıklığa kavuşturulamamıştır.

Piramidin bu özelliğinin yalnızca cansız nesneler için geçerli kalmadığı, organik yapıları olan nesneler hatta canlılar için bile geçerli olabildiği keşfedilmiş. Nitekim Eski Mısır'daki firavunlardan kimilerinin kendileri için piramit biçiminde birer mezar yaptırmalarının nedeni de buymuş.

Güney Afrikalı bir bilim adamı olan Dr. Lyall Watson, bu konuda yaptığı sürekli deneylerin bir bölümünde çeşitli yiyecek maddelerini, diğerinde ise yeni ölmüş hayvanları kullanmış. Gelişigüzel boyut ve şekillerdeki kutulara yerleştirilen yiyecekler ve hayvan ölüleri, doğal olarak bir süre sonra bozulup kokmaya yüz tutmuş. Aynı anda birer piramit altına yerleştirilen yiyecekler tazeliklerini epeyce korumuş. Hayvan ölüleri ise çok daha uzun bir süre kokmadan dayanmış.

Ailece ilginç bir olayla karşılaştık.

Oğlumuz sünnet olmuştu. O tarihlerde bu operasyondan sonra birkaç gün sırt üstü yatması, üzerindeki örtünün tenine değmemesi gerekiyordu. Daha önce yaptığım deneyde kullandığım piramidi atmaya kıyamamıştım. Bu iş için âdeta biçilmiş kaftan gibiydi. Örtünün altına koyduk.

Birkaç gün sonra oğlumun çoktan iyileşip kurumuş olması gereken kesik yarasının bir türlü kapanmadığını gördük. Telaşlandık. Oysa pansumanlarını hiç aksatmıyorduk.

Birden Dr. Lyall Watson'un kitabında anlatılanları anımsadım. Piramidi çıkarıp atınca, ertesi güne kalmadan oğlumun yarası kuruyuverdi.

***

Bunlara benzer daha birçok deneysel bulgu var, sonuçları gözlenip nedeni anlaşılamayan… Yüzyıllardan bu yana bir merak odağı olma niteliğini hiç yitirmemiş olan Mısır Piramitleri'ne karşı bir başka açıdan daha ilgi uyanmış.

Şu benim mukavva piramit, başı ağrıyan bir kişinin belli bir yükseklikte bir süre için başının üzerine yerleştirilirse, kısa bir süre sonra baş ağrısı geçiyor. Bu uygulamanın migren cefası çeken hastalara yararlı olabileceği düşünülmüş; denenmiş; önceleri baş ağrıları geçer gibi olmuş; ancak daha sonra başka yan etkileri görülmüş.

Demek ki, böyle bir işi bunun ardındaki bilimsel gerçekler bilinmeden yapmak, gereksiz riskler almak doğru değil.

Aslında bu konunun Mısır Piramitleri ile ilgisi yok. Kapalı hacmin geometrik ölçüleriyle ilgisi var. Zaten Mısır Piramitleri de bu geometrik ölçüler daha o tarihlerde bilindiği için öyle yapılmış olsa gerek.

Bilginler

Çağımıza dek, kendi uzmanlık alanlarında bilgin sayılan kişiler, evrenin bazı gerçeklerini bularak anlayıp bunları ortaya koyduktan sonra, bundan böyle artık evren hakkında her şeyi bildiklerini sanıyordu. Üstelik sanmakla kalmıyor, bunun kesinlikle öyle olduğunu ve başka türlü olamayacağını savunarak insanları inandırmaya çalışıyorlardı.

Bu tutum ve davranış, din adamlarının yaptığından farksızdı. Büyük hataydı. Üstelik başkalarının gerçekleri araştırmayı sürdürmeleri açısından bir isteksizlik hatta âdeta gerekmezlik oluşturuyor gibiydi. Evrende sonsuz bilinmedik alanlar olduğunun farkına varan diğer bilimsel araştırıcılar ise, moral çöküntüsüne uğramaktan sakınamıyordu.

Tüm bunlardan daha da büyük, daha da önemli olan yanılgı ise evrensel gerçeklere doğaüstü nitelikler verilmesiydi.

Ne yazık ki, gerçeklere ilişkin olmak üzere ortaya atılmış bazı kuramlara "kesinlik ve değişmezlik" damgası vurulmuştu.

Böylece, bilimsel gelişimin hızı ya birtakım kişilerin "Ben bilirim. En iyisini ve en doğrusunu da bir tek ben bilirim." biçimindeki boş böbürlenmesiyle ya da bilginin tekel altında tutulmasını öngören ekonomik kaygılarla yavaşlatılmıştı.

***

Merkür gezegeninin 20. yüzyıldaki gözlemleri sırasında daha önce bilinen devinimde birkaç saniye kadar fark ve bir düzensizlik görülmüştü. Bir tek bu bulgu bile Newton'un ortaya koyduğu çekim kurallarından bir bölümünün yıkılıvermesine neden oldu. Einstein haklı çıktı. Newton'un diğer kuramlarının da sorgulanmasına başlandı.

Albert Einstein'ın tüm çalışmalarında geçerli olmak üzere benimsediği şöyle bir ilke vardı: "Bilimsel yöntemle doğruluğu kanıtlanmamış olan hiçbir bilgi, açık ve kesinlikle belli olarak nitelendirilemez."

Bunun içindir ki, Einstein, evrensel gerçeklere, kendinden önceki bilim adamlarından daha çok yaklaşabilmiş, daha derinlerine sokulabilmiştir. Onun evrensel gerçeklerin araştırılmasına ilişkin önceki tutumlardaki yanılgı üzerine söylediklerinden şöyle bir özet yorum çıkarılabilir:

"Evrenin boyutlarının ve gerçeklerinin anlaşılabilmesindeki asıl zorluk, insanın bu konudaki yaklaşımından kaynaklanmaktadır."

İnsan, evrenin duyu organlarıyla algıladığı gibi olduğunu sanır. Bu sanı pek doğaldır ama ne yazık ki, hem dayanaksızdır hem de gerçeklerin anlaşılabilmesi bakımından yanıltıcıdır.

Bugün var ve doğru olduğuna inandığımız şeyler, alıcı sistemimize ve kullandığımız aygıtların sağladığı olanaklara göredir.

Bilgi ve olanaklarımızın yetersizliği yüzünden varlığını bilmediğimiz bir şey için «Yok!», nasıl ve niçin olduğunu anlayamadığımız bir şey için de «Olamaz!» demek, ne akıl ve mantığa sığar ne bilim ile bağdaşır.

Einstein'ın 1949 yılında ortaya koyduğu **Birleştirilmiş Alan Kuramı** iyice anlaşıldığı zaman şöyle bir sonuca varılabileceği düşünülüyordu: "Artık makrokozmos ile mikrokozmos arasındaki açık kapanmıştır. Evrenin bilmecelerinden birçoğu, Görelilik Kuramı ile bu geniş kapsamlı kuramın ışığında çözüme ulaştırılmaktadır. Böylece pek yakında tüm evrenin aslında tek bir yapı olarak kavranması olanağı sağlanmış olmaktadır. Bu işin sonuna gelinmiştir." deniyordu.

Hiç de öyle olmadı.

Einstein'ın gerek görelilik (rölativite) gerekse birleştirilmiş alan kuramının yer yer birtakım yanlışlıklar içerdiğini ortaya koyanlar çıktı. Bunların arasında **Stephen W. Hawking**, bedensel bakımdan engelli oluşuna ve iletişimini ancak kendisi için özel olarak yapılmış bir bilgisayarla sağlayabilmesine karşın, bu konuda âdeta harikalar yarattı. Kendi çalışma alanında dünya çapında bir otorite olduğu benimsenmiş birçok bilim adamı, yanılgılarının çokluğunu fark ederek şaşkınlıktan şaşkınlığa sürüklendi.

Derken, bilim felsefesinde yapılan yanlışları eleştirel bir yaklaşımla dile getirdiği için, özellikle tutucularca kötülenen Avusturyalı yazar ve düşünür **Karl Popper**'in görüş ve önerileri ön plâna çıktı.

Bu gibi gelişim ve değişimlerin sonu gelmeyecek gibi görünüyor.

Kuşkusuz bilim ve akıl yoluyla insanlığın yararına çok daha geniş ufuklar açılacak, evrensel gerçeklerin doğrultusunda daha da gelişkin aşamalara varılacaktır. Bugün için karanlıkta olduğunu söyleyebildiğimiz ama hiç olmazsa makrokozmos ile mikrokozmos arasındaki etkileşimden ileri geldiği belli olan henüz ele alınmamış birçok olay ve olgunun nedeni, nasılı ve yarattıkları etki, yasalarıyla birlikte aydınlanacaktır.

Yeter ki, bilime güvenelim ama kendimizi bilimsel bağnazlığa karşı korumak bakımından da özenli olalım.

***

"Zihinsel Enerji" başlığı altındaki bu bölümde yazdıklarım aslında burada bitmiş olacaktı. Hemen sonra Abdürrahim ile yaptığım bir söyleşiye geçecektim. Ancak birdenbire bundan çok yıllar önce başımdan geçmiş bir olayı anımsadım. Bunun üzerine onu da burada "kıssadan hisse" olmak üzere kısaca anlatmayı öngördüm.

Bu olayı, Rahmi ile tanışmamızdan kısa bir süre sonra yaşadım. Konunun Rahmi ile doğrudan ilgisi yok. Ona da anlatmıştım. Hem gülmüş hem de insanlarımızın genel olarak kafa yapısına ilişkin üzüntülerine bir üzüntü daha katılmıştı.

Şimdi Rahmi'yi üzmüş olduğum için bana kızdınız.

Ne var yani!.. Anlatmasa mıydım?

Karayolları'nda çalışırken aldığım maaş ailemin geçimine yetmiyordu. Çünkü ben işe girerken durum başkaydı, sonra daha başka oldu. Personel Kanunu diye bir şey çıktı; teknik elemanlara verilmekte olan ek ödemeyi kaldırıp tüm devlet memurlarını eşitlediler. Belki doğrusu buydu ama birçok teknik elemanın devlet kadrosundan ayrılarak özel sektöre gitmesi yolu açıldı. Nitekim ben de daha sonra gidecektim. Fakat şimdilik, edinmiş olduğum uzmanlık alanının ülkemize çok gerekli olduğunu düşünerek elimden geldiğince çalışıyordum. Ancak yasal bir ek gelir elde etmeliydim. Onun için de diğer birçok meslektaşım gibi ceza mahkemelerinde bilirkişilik yapıyordum.

Ağustos ayına denk düşen çok sıcak ve nemli bir Ramazan günü, öğleden sonrasında, ilgili olayın geçtiği yerde bir keşif için çağrılmış olduğum Kartal Adliyesi'ne gitmiştim.

Davayı yürüten Hâkim Bey'i aradım. Savcı Bey'in odasında olduğunu söylediler. (Aslında Savcı yardımcısı demek daha doğru.) Oraya gittiğimde, ikisinin yanı sıra bir de konuklarının olduğunu gördüm.

Önce odanın yerleşimini anlatmalıyım.

İnce uzun bir oda… Kısa kenarlardan birinde kapı, diğerinde pencere var. Bu oda aslında tek kişilik ama iki savcı yardımcısı olup ikisine ayrı ayrı birer oda verilememiş olsa gerek ki paylaşılmış. Fakat iki masa birden sığmamış; çapraz bir şekilde yerleştirmişler; elbette yüzleri duvara dönük olarak da oturtulamazlar; garip bir yerleşim. Girişte sağdaki masanın arkasında yer alması gereken savcı yardımcısı o gün yok; Hâkim Bey onun koltuğuna oturmuş; karşısında iki üç sandalye var. Ötedeki masa her nedense sol yanda; arkasında diğer savcı yardımcısının yeri var. Onun karşısındaki sandalyelerden birinde, sonradan Savcı Bey'in konuğu olduğunu anladığım bir diğer bey oturuyor.

Kapıya tak tak! «Gir!» … «Selâmınaleyküm!» … Aleykümselâmlar! … «Hoş geldiniz mühendis bey» diyerek karşısında yer gösterdi Hâkim Bey. Oturdum.

Savcı Bey ve karşısındaki konuk ile olağan karşılıklı merhabalaşmadan sonra, -bereket bu gelenekleri daha genç yaştayken köye gittiğimde öğrenmiştim- Hâkim Bey bugün havanın çok ağır, gideceğimiz yerin âdeta dağ başı olduğunu, orada bir de olayın tanıklarını dinlememizin gerekeceğini, dolayısıyla işin biraz uzun sürebileceğini anlatıp, hava durumunu göz önünde tutarak Savcı Bey'e bugünkü keşfi ertelemeyi önerdi.

Savcı Bey de bana dönerek bence bir sakıncası yoksa kendince bunun bir sorun olmayacağını söyledi.

Bunun üzerine Hâkim Bey «Tamam keşfi erteledik. Mühendis Bey'i de bir sonraki sefere rica ederiz. Nasıl olsa başka davalarımız da var.» dedikten sonra, «Fakat Savcı Bey, sen de hiçbir şey ısmarlamıyorsun. Adamı buraya kadar boşuna yormuş olduk.» diyerek, şakadan sitem etti.

Savcı Bey, «Özür dilerim. Oruçlu kafayla hiç düşünemedim.» dedi ve bana «Buyrun, ne içersiniz?» diye sordu.

O ana kadar hiç sesini çıkarmayan konuk birdenbire atıldı: «Sakın ha!» diye bağırdı, «Ismarlama.»

Savcı Bey şaşırdı. «Hayır, benim için değil. Hâkim Bey ile Mühendis Bey'e ısmarlayacağım.» deyince, o konuk «Onlara da ısmarlasan aynı şeydir. Senin de orucun bozulur.» dedi.

Hoppala!..

Bana "şıh oğlu" denmiş olduğunu anımsayarak, sanki sahiden de bir şey söyleyecekmişim gibi, o kişiye «Beyefendi, şu sözünüz üzerine acaba ben de bir şey söyleyebilir miyim? İzin verir misiniz?» diye sordum.

«Tabiî beyefendi, rica ederim. Buyrun» deyince, «Acaba benim de bu konu üzerinde hayli bilgili olduğumu benimseyebilir misiniz?» diye bir soru daha ilettim.

«Elbette beyefendi.» diye nazikçe yanıtladı, «Anlatırsanız istifade eder size medyun-u şükran oluruz.»

Yüreklenmiştim. Ancak asıl söylemek istediğimi fincancı katırlarını ürkütmeden anlatabilmek için önce bir zemin hazırlama, önlemli olma gereğini duyuyordum.

«Acaba size şu söylemiş olduğunuzun yani niyetli birinin oruç tutmayan bir kişiye herhangi bir içecek ısmarlaması durumunda orucunun bozulacağına dair sözünüzün doğru olmadığını anlatacak olursam, lütfedip beni dinler misiniz?» diye soracak oldum.

Buraya kadar iyi gidiyor gibi görünmüştü. İkimiz de birbirimize karşı çok saygılı davranıyorduk. Fakat ben öyle deyince, daha kafamdan geçeni, söylemek istediğimi söylememe fırsat kalmadan ayağa fırlayarak parladı: ***«Sen o zaman hiçbir şey bilmiyorsun ulan!»***

***

Yapıcılar Derneği'ne daha yeni katılmış olduğum sıralarda, bir gün lokalde önemli bir konu üzerinde hayli bilimsel yaklaşımlı bir tartışma düzenlenmişti. Tartışmayı özel çağrılı olarak herkesin çok iyi tanıdığı dil bilimci, edebiyatçı ve hukukçu Orhan Hançerlioğlu yönetiyordu.

O sıralarda Rahmi'nin yönlendirmesi nedeniyle çok okuyor, kendi çapımda birtakım araştırmalar yapıyordum. Konu öyle bir aşamaya geldi ki, söz isteme gereğini duydum. Söz verilince, her ne diyecek idiysem şöyle başladım: «Psikoloji alanındaki yeni bulgulara göre...»

Sözümü sürdürmeme olanak kalmadı. Orhan Hançerlioğlu sert bir şekilde kesti. «Bir dakika genç arkadaşım!.. Şunu iyi bilelim: Psikoloji diye bir şey yoktur. Bu bir safsatadır.» dedi.

Afallamıştım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Karşımda büyük bir otorite vardı. Söylemeyi düşündüğüm şey aklımdan uçup gitmişti.

Ben öyle kalakalınca, « Evet!.. Devam edin lütfen.» dedi.

Ne söyleyebilirdim ki!

Bunun böyle olduğunu hatırlıyorum da sonrasında ne diyebildiğimi unuttum.

Aradan yıllar geçti.

Orhan Hançerlioğlu, edebiyat geçmişini terk etmiş, dur durak bilmeksizin sözlükler, ansiklopediler üretiyordu. Her birini alıyordum.

7 ciltlik ***Felsefe Ansiklopedisi***'nin yanı sıra ***İnanç Sözlüğü***, ***Ekonomi Sözlüğü***, ***Ticaret Sözlüğü*** vb… Daha önce ***"Düşünce Tarihi"*** diye bir diğer yapıtı yayınlanmıştı. Okunasıydı. Ötekiler ise hep sözlük niteliğinde olduğu için okunmayacak, gerektiğinde ele alınıp başvurulacak kaynak kitaplardı. Hepsinin de bilgi dağarcığımın gelişimine çok yararı oldu.

"Acaba yeni bir yapıtı çıktı mı?" diye Remzi Kitabevi'nin yayınlarının satıldığı kitapçılara ikide bir bakardım.

Bir gün gördüğüm beni şaşkınlığa uğrattı: ***"Ruhbilim Sözlüğü"***.

Ruhbilim eşittir psikoloji.

Demek ki, bireysel evrimini sağlama yolunda ilerleyen bir **adam**, yaşamının belli bir döneminde herhangi bir olguyu "safsata" olarak nitelese de, sonradan kendi gelişiminin devam etmesiyle yanılmış olduğunun bilincine varabiliyor.

***

Bu bölümde anlatmış olduklarımın hepsini tek bir sözcükle niteleyecek olursak, **"parapsikoloji"** diyebiliriz.

Psikoloji günümüzde artık bir bilim dalı olarak kabul görüyor.

Kim bilir belki bir gün, -tıp alanındaki şu akupunktur konusunda olduğu gibi- parapsikoloji de bilimsel içerikli olarak benimsenir.